

Den vackraste vänskapen. Det Fega lejonet (Per-Erik Krook) är livrädd för vatten, men slungar sig ändå ner bland vågtopparna för att rädd sin vän Fågelskrämman (Kim Snygg). Foto: Benjamin Knopman

Där regnbågen slutar

Förväntningarna var astronomiska. Trollkarlen från Oz kallades för Raseborgs "mest krävande pjäs någonsin" och skulle få alla andra sommarspel vid ruinen att framstå som svartvita. Och den lyckades – men inte riktigt som vi hade trott.

Det var orkanen som förändrade allt.

När den mobbade, skoltrötta Doroty sveps i väg från Karis station har hon ingen aning om vad som väntar. "Tåget från Åbo anländer om fem minuter till spår 2," har högtalarna basunerat ut bara ögonblick tidigare. Men tåget kommer aldrig. I stället dyker häxan Asta i Öst upp och framman en virvelvind, som för den stackars Karistjejen och hennes hund Toto till ett rike där åkersorkar talar, ett fält av vallmo får de djärvaste av äventyrare att falla i djup slummer och en stad av smaragd dallrande hägrar vid horisonten.

En plats där inget är sig likt, men allting känns märkligt bekant.

Det magiska landet Oz.

Inte bara fyrverkerier

Det var orkanen som förändrade allt.

När stormen Asta drog över Finland i juni i fjol insåg regissören Bobo Lundén att 2011:s upplaga av Raseborgs sommar-teater skulle bygga på L. Frank Baums klassiska saga.

Vi borde tacka vådrets gudar.

Inte bara för att premiären fick spelas i strålände solsken. Utan även för att fjolårets fruktansvärda oväder gav oss möjlighet att njuta av något alldeles fenomenalt i teaterväg. Trollkarlen från Oz är långt mer än bara en rolig saga med flashiga färgfyrverkerier och en Kim Snygg utklädd till halmgubbe som säger lustiga saker. Det är mer än bara en välkomponerad musikal med allt från nyskrivna rockkonserter och rapsessioner till en förkrossande vacker tolkning av Over the Rainbow ur Victor Flemings filmversion.

Det är en berättelse som verkligen vill säga något. Utan att den blir vare sig tråkig eller pretentiös.

En fet klump i halsen

Trollkarlen från Oz handlar om att växa upp. När äventyret börjar är Doroty (spelad av Marika Karlsson, skrämmande lik Amanda Seyfried

SENASTE NYTT

Niinistö leder klart enligt MTV 3 01.02.2012 14:46

SU vädjar för Dragsvik 01.02.2012 14:37

Försäljningen av Nokias Lumia började i Finland
01.02.2012 13:20

Pojo får sitt språkbud 01.02.2012 12:28

Liten brand på Finnforest 01.02.2012 11:47

Somnade vid ratten, körde av vägen
01.02.2012 11:30

Kölden fortsätter i hela landet 01.02.2012 10:54

Finländarna tittar på tv tjugo timmar i veckan
01.02.2012 10:16

INSÄNT

Tidningsutdelningen fungerar normalt

[Läs insändarna >](#)

från Mamma Mia!) ensam, barnslig och allmänt trotsig. Men under resan mot smaragdstaden börjar hon sakta förändras. I takt med att Karisflickan och hennes färdkamrater – Fågelskrämman (Kim Snygg), Plåtmannen (Dan Idman) och det härligt homoerotiska Fega lejonet (Per-Erik Krook) – tvingas konfrontera Oz förrådiska miljöer händer något inom dem.

Speciellt mellan den trasiga herrtrion blommar en härligt helyllig vänskap fram. Deras gemensamma drömmar om hjärta, hjärna och mod är rörande vacker, och lockar vid ett tillfälle nästan fram en tår hos mig. Och då har jag aldrig tidigare gråtit till teater. Någonsin.

Det är här charmen med Trollkarlen från Oz ligger. Inte i den påkostade videoscreenen som hägrar ovanför det magiska landet på bästa 1984-manér. Inte i de fantasifula utstyrlarna som för tankarna till japansk anime som Naruto och Oh! My Goddess!. Absolut inte i den gråmurriga scenen, som närmast påminner om något man kan hitta på asfalten utanför Prisses grillkiosk dagen efter valborgsmässoafton.

Nej, det handlar om det som gömmer sig mellan raderna. De tysta blickarna, de varma omfamningarna och den rena glädjen som alla – från de minsta barnskådisarna till den garvade trotjänaren Göran Wadenströms Borgmästar Munte – utstrålar likt nebulosor på anabola. För att inte tala om pjäsens välriktade skrevsparkar mot vår samtid med all dess reklamhets, twitter-knarkande och sensena tåg.

Åh, så, rätt

Efter två timmar av ömsom gåshud, ömsom ögonorgasmer vill jag bara krama alla vansinnigt duktiga skådespelare, av vilka den klaraste lysande stjärnan faktiskt är lejonet Per-Erik Krook. Aldrig tidigare har leopardmönstrade byxor, glamrockigt fluffhår och rosa rosett känts åh, så rätt. Hans växlingar mellan hulkande vrak och spinnande kissemiss resulterar i såväl bubblande fniss som skyhög igenkänningsfaktor för mig och alla andra män som inte är kapabla att vara macho.

Men ingen, ingen av alla dessa känslor, hade jag kunnat känna utan det kreativa geni som är skådespelets regissör.

Bobo Lundén var orkanen som förändrade allt. Med Robin Hood tog han Raseborg tillbaka till sin forna glans – och i Trollkarlen från Oz skulle han frälsa oss alla. Lundén blåste in, flammade av passion och skakade den anrika teatern vid ruinen i dess grundvalar.

Nu är stormen är över. En ny morgon gryr över Raseborg. Och regnbågen som skimrande slutar mitt på scenen är så vacker att den lika gärna kunde vara gjord av äkta magi.

Benjamin Knopman

benjamin.knopman@vastranyland.fi

VÄSTRA NYLAND

Tidningen utges av KSF Media Ab.

Hufvudstadsbladet | Västra Nyland | Borgåbladet | Östra Nyland